

Mfv.I.10.468/2015/11.

A Kúria a dr. Trincz Andrea ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Fehérváry Ákos ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 45.M.4326/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 7.Mf.639.555/2014/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 7.Mf.639.555/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 200.000 (kettőszázezer) forint és 54.000 (ötvennégyezer) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 1.420.600 (egymillió-négyszázhuszezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes 2004. július 1-jétől határozatlan idejű munkaviszonyban állt fióktelep-vezető munkakörben az alperes alkalmazásában. 2011. április 12-én a rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatárt betöltötte. Nyugdíjazás miatt 2011. december 12-én kezdeményezte a munkaviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését 2011. december 31-ével, melyhez az alperes hozzájárult. A felperes azonban nem kívánt teljes mértékben visszavonulni, az alperesével hasonló tevékenységet folytató indiai S. cégnél kívánt tanácsadó tevékenységet végezni. Erről a munkáltatói jogkör gyakorlóját és a többi kollégáját egy céges karácsonyi rendezvényen tájékoztatta, ahol elhangzott, hogy a későbbiekben mások is csatlakozhatnak e céghez.

2011. december 20-án az alperes rendkívüli felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az indokolás szerint a felperes az alperes két alkalmazottját, S.L.-t és dr. K.L.-t

rávette, hogy vele együtt hagyják el a céget, és létesítsenek munkavégzésre irányuló jogviszonyt a felperes versenytársánál, a S-nál. A felperes magatartása hatására ezen munkavállalók jelezték is, hogy el kívánják hagyni a céget. Ezenkívül még a sales menedzsernek, V.J.-nak és másoknak is ajánlotta, hogy csatlakozzanak a cég versenytársához 2012. szeptemberétől. E magatartás a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség megszegését jelenti, de kárt is okoz a munkáltatónak, illetve a C. csoportnak. A felperes a távozási szándéka bejelentését követően készíti elő, hogy a cég ügyfeleit és üzletét hogyan vigye át a versenytárshoz, amelyhez csatlakozni kíván. Ezzel a munkáltató eredményességét csökkenti, működőképességét veszélyezteti. E cselekedeteivel olyan magatartást tanúsít, amely a munkáltató jogos gazdasági érdekeit súlyosan sérti és veszélyezteti, és lényeges kötelezettségének jelentős mértékű, szándékos megszegését jelenti.

A felperes 2011. december 21-étől öregségi nyugdíjas, a S. céggel nem létesített jogviszonyt, hanem megbízási tevékenységet végez a M-P Kft. részére.

A felperes a keresetében a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását, jogkövetkezményei alkalmazását, köztük 12 havi kárátalány megfizetését kérte.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 45.M.4326/2012/26. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes a rendkívüli felmondásával jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Marasztalta a felperes javára elmaradt munkabérben, felmentési időre járó bérben, valamint 4 havi kárátalány és perköltség összegében. A meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte az alperest az állam javára eljárási illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 74. § (1) bekezdése, 3. § (1), (5) bekezdése, 95. §, 96. §, és 100. § alapján részben alaposnak ítélte a keresetet. Álláspontja szerint az alperes a felmondásban és a per során nem nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy az ügyfelek átvétele érdekében a felperes mit és mikor tett, ennek hiányában szükségtelen volt e körben a bizonyítás lefolytatása.

A tanúvallomásokból levont következtetése szerint S.L. és dr. K.L. nem a felperes „nyomására” szüntették meg a munkaviszonyukat az alperesnél, hanem ez a saját döntésük volt. „Rábírási” hiányában a felperes munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségszegése nem volt megállapítható. Azon magatartás, hogy tájékoztatta a kollégáit a nyugdíjazásáról és arról, hogy hol kíván a jövőben tevékenykedni, okszerűen nem alkalmas arra, hogy a munkaviszony fenntartását

ellehetetlenítse. A felek között nem volt versenytilalmi megállapodás, amelynek alapján a munkáltató kizárhatta volna annak lehetőségét, hogy a munkavállalója a konkurenciánál helyezkedjen el. Együttműködési kötelezettségének a bejelentéssel eleget tett, és nem tanúsított olyan magatartást, amely az alperes gazdasági érdekeit veszélyeztette volna.

Nem tartotta szükségesnek az elsőfokú bíróság az alperes által indítványozott bizonyítás lefolytatását, mert a pernek nem volt tárgya, hogy a felperes és a munkavállalók munkaviszonyuk megszűnését követően mikor, milyen módon, és milyen okból kerültek a S. céggel kapcsolatba.

A mindkét fél fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 7.Mf.639.555/2014/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperes javára első- és másodfokú perköltség, az állam javára kereseti és fellebbezési illeték megfizetésére.

A törvényszék az elsőfokú ítélet tényállását kiegészítette és pontosította. Megállapította, hogy az alperes fő tevékenysége vegyiáru nagykereskedelem. A felperes a fióktelep nyolc munkavállalója felett gyakorolta a munkáltatói jogkört. Az alperesnek M-n ez a kilenc munkavállalója volt.

A S.H. Kft. létesítő okiratának kelte 2012. január 16., cégbejegyzése 2012. február 8-án történt, fő tevékenysége vegyiáru nagykereskedelem.

A felperes 2011. december 7-én összehívta beosztottait, ahol bejelentette, hogy egy másik cégnél „a S-nál van egy lehetőség”. Tájékoztatta a jelenlévőket arról, hogy először dr. K.L.-val és S.L.-val csatlakoznak ehhez a céghez, és kijelentette, hogy a későbbiekben a többiek is csatlakozni fognak. V.J. tanúvallomása szerint ez úgy hangzott el, hogy „először ők mennek hárman, azután mi is követjük őket. Ez a kijelentés többeket, engem is meglepett, de ezt senki nem tette szóvá”. W.M. tanú szerint pedig a bejelentés „sokkolta a társaságot”. A tanú szerint elhangzott az is a felperes részéről, hogy „nincs jövő ennél a cégnél, mármint a C.-nál ... Ő, mint rendes kolléga azt is mondta, hogy számol velünk, mint kollégákkal esetlegesen a jövőben. Elképzelhető, hogy már mindenkire szükség lesz ennél a cégnél... Ha létrejön ez a megállapodás, akkor mindenkire szükség lesz”.

S.L. tanúvallomása szerint azt mondta a felperes „egy új lehetőség nyílik meg”. A tanú jelezte a felperesnek, hogy őt érdekelné ez a lehetőség, ezután a felperes elutazott I.-ba, majd utána a S. ottani vezetője felhívta a tanút telefonon azzal, hogy „rá is akkor számítanak” illetve „szeretnék-e átmenni?”. Erre a tanú igent

mondott, majd beadta a felmondását, és a 90 napos felmondási ideje letöltése után szűnt meg az alperesnél a munkaviszonya.

Dr. K.L. tanúvallomása szerint a 2011. decemberi megbeszélésen, ahol mindenki jelen volt, a felperes csak annyit mondott, hogy „kiutazik I.-ba, esetlegesen ő fog tudni dolgozni ennél a cégnél”.

A 2011. december 7-ei megbeszélést és az i-i utazást követően történt, hogy a felperes kezdeményezte 2011. december 12-én a munkaviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését, és jelentette be, hogy tanácsadói feladatokat kíván a S-nál ellátni.

A S Kft. fényképes promóciós anyagában a felperes nyolc beosztott munkavállalója közül négy személy szerepel a felperesen kívül.

A másodfokú bíróság az így kiegészített tényállást tekintette a jogvita elbírálása során irányadónak.

Megállapította, hogy a versenytársnál elhelyezkedés nem volt a rendkívüli felmondás indoka, az csak tényként szerepelt az intézkedésben. Az alperes a még fennálló munkaviszonya alatt, vezetői minőségében tanúsított magatartása miatt szüntette meg azonnali hatállyal a felperes munkaviszonyát. A beosztott munkavállalókra gyakorolt ráhatása az alperessel konkurens cégnél történő munkavégzésre irányult.

A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság a „rábírást” fogalmát nem megfelelően értelmezte a rendkívüli felmondás szövegkörnyezetében. Szerinte a rendkívüli felmondás indoka csak akkor megalapozott, ha személy szerint és kifejezetten rábeszélte volna a beosztott munkavállalóit a felperes, hogy csatlakozzanak a cég versenytársához. Ezért nem is állapított meg tényállást arra vonatkozóan, hogy a megbeszélésen mi hangzott el a felperes részéről.

Valamennyi tanúvallomás alapján egyértelmű tényadat, hogy a felperes 2011. december 7-én bejelentette, hogy lehetőség kínálkozik a S. cégnél, ahol számol a beosztott munkavállalóival, és az alperesnél már nincs jövőjük. A felperes kijelentései együttesen alátámasztották a rendkívüli felmondásnak azt az indokát, hogy a munkavállalók „a felperes magatartása hatására jelezték, hogy el kívánják hagyni a céget”. Ez a hatás S.L., K.L. részéről bizonyosan már a 2011. december 7-ei megbeszélést megelőzően megállapítható, mivel V.J. tanú szerint a megbeszélésen a felperes már bejelentette, hogy ők csatlakoznak ehhez a céghez. A felperes csak ezt követően közölte a munkáltatóval a távozási szándékát. A tanúk meghallgatásánál jelenlévő felperes a vallomásokra észrevételt nem tett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a „ráhatás”, ajánlat, mint a felperes részéről megnyilvánuló magatartás megfelelő szövegértelmezéssel vizsgálándó, de nem azonos az elsőfokú bíróság által minősített „elcsábítással”.

S.L. esetében annak van jelentősége, hogy nem magától kívánt kifejezetten a S-nál munkát végezni, hanem mindez a felperes ráhatására, sőt közbenjárására történt. Esetében az időbeli láncolatnak is jelentősége van. Egyik érintett beosztott sem tett olyan vallomást, hogy a S. képviselője a 2011. december 7-ei megbeszélést megelőzően megkereste volna őket bármilyen ajánlattal, épp az következik a vallomásokból, hogy a S. m.-i érdekeinek „képviselője” maga a felperes volt, és el is járt I-ban a S. tulajdonosánál S.L. érdekében.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ha a munkáltató vezetője olyan nyilatkozatot tesz a beosztottainak, hogy „ennél a cégnél nincs jövőjük”, és bejelenti, hogy „első körben” két megnevezett munkavállaló az alperes leendő versenytársához távozik, ahol „új lehetőség nyílik meg”, valamint kilátásba helyezi, hogy a többi beosztottja számára is lesz hely a S-nál, ez a magatartás a munkáltató vezetője részéről a ráhatáson is túlmutat. Mérhető eredménye volt, mert a csatolt promóciós anyagban szereplő hat S közreműködő közül öt személy korábban az alperes alkalmazottja volt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint amennyiben dr. K.L. „gazdasági biztonságérzete” a felperes bejelentése következtében rendült meg az alperesnél azon tájékoztatás alapján, hogy a C-nál nincs jövő, viszont a S-nál van lehetőség, egyértelműen a felperes magatartása által kiváltott hatás, de ugyanez a helyzet akkor is, ha a beosztott dolgozó már addig sem érezte a szükséges gazdasági biztonságot az alperesnél, és ebben a felperes tájékoztatása csupán megerősítette és motiválta.

A törvényszék szerint a felperes súlyosan megszegte a munkáltató felé fennálló rendkívüli felmondásban felrótt együttműködési kötelezettségét, amely az alperes fióktelepének vezetőjeként őt a bírói gyakorlat szerint (BH 2004.203.) fokozottabban terhelte. Kötelezettsége lett volna az alperes érdekeit maximálisan képviselni és érvényre juttatni. A felperes megsértette a jóhiszeműség és a tisztesség követelményét is, mivel nem volt tekintettel arra, hogy a munkáltatónak csorbulhat (és ténylegesen csorbult is) a jogos érdeke. A törvényszék álláspontja szerint a rendkívüli felmondás az Mt. 3. § (1), (5) bekezdése, 6. § (1) bekezdése alapján megalapozott.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon

kívül helyezését és „a fellebbezésében foglaltakkal történő kiegészítéssel az elsőfokú határozat megváltoztatását” kérte. Az elmaradt munkabér összegét 2015. március 4-éig terjedő időszakra kérte felemelni, továbbá az alperest 42.775.748 forint és ennek kamatai, valamint az elsőfokú bíróság által megítélt felmentési időre járó munkabér és átalánykártérítés összegében kérte marasztalni fenntartva az elsőfokú ítéletben megítélt perköltség felemelésére irányuló fellebbezését is. Kérte az alperes felülvizsgálati és fellebbezési költségben történő marasztalását.

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a bizonyítási eszközöket egy általa előre meghatározott elképzelés szerint, tévesen megítélt tényállás alapján kirívóan okszerűtlenül és helytelenül értékelte a Pp. 206. § (1) bekezdését megsértve.

Az alperes a rendkívüli felmondást az Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontjára alapította, melynek jogszerűségét az Mt. 89. § (2) bekezdés alapján neki kellett bizonyítania.

A másodfokú bíróság a rendkívüli felmondásban szereplő „rávesz” ige jelentését tévesen és kiterjesztő módon értelmezte.

Az elsőfokú bíróság értékelte helytállóan S.L., K.L. vallomásait amikor megállapította, hogy a felperestől függetlenül döntöttek az alperes „elhagyásáról”, és csak a felperessel közölt felmondást követően jöttek el az alperestől, nem a felperes ráhatása eredményeként.

A felmondás idején a S. cég még nem rendelkezett M.-n képviseléssel, az általa gyártott termékek közül egyet az alperes forgalmazott M.-n. A törvényszék az MK. 95. számú állásfoglalásba is ütközően anyagi jogszabálysértést követett el, amikor a rendkívüli felmondást nemcsak a keletkezése idején fennálló adatok alapján vizsgálta, hanem azt időben és tartalmában is kiterjesztően értelmezte.

A tanúvallomásokat kirívóan okszerűtlenül újraértékelte, „időbeli láncolatra” hivatkozva az alperesi felmondásban meg sem fogalmazott magatartást tette vizsgálat tárgyává, miszerint vezetőként külön rábírással kapcsolatos kijelentés elhangzása nélkül a munkavállalók távozására hatást gyakorolt.

A törvényszék részéről a 2013. évi S. fényképes promóciós anyagnak bizonyítékkénti elfogadása is jogellenes, mert az ügy szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a felmondás óta eltelt időben az alperes munkavállalói közül kik végeznek e társaságnál és milyen tevékenységet. A S-cég - bejegyzés híján - a felmondás közlésekor nem volt az alperes versenytársa.

A törvényszék figyelmen kívül hagyta a felperes hivatkozását V.J.

tanú elfogultságára, aki a felperes utódjaként jelenleg is az alperesnél dolgozik, és ő volt az egyetlen, aki hivatkozott a felperes azon kijelentésére, miszerint „nincs jövő ennél a cégnél”.

A perben az alperes nem bizonyította, hogy V.J.-nak és másoknak felajánlotta volna, hogy 2012. szeptemberétől csatlakozzanak a versenytárshoz. A másodfokú bíróság iratellenesen rögzítette dr. K.L. vallomásának újraértékelésénél azt, hogy a tanú „gazdasági biztonságérzete” a felperes bejelentését követően rendült meg az alperesnél azon tájékoztatás alapján, hogy a C-nál nincs jövő, viszont van lehetőség a S-nál. A tanú semmi ilyen kijelentést nem tett.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a felülvizsgálati kérelem elutasítását, illetve a másodfokú ítélet hatályban történő fenntartását.

Álláspontja szerint a Pp. 272. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja. A követelménynek nem felel meg a felperes kérelme, mely a fellebbezésében foglaltakkal történő kiegészítéssel az elsőfokú határozat megváltoztatására irányult.

A másodfokú ítélet azonban a jogszabályoknak megfelel, megalapozott az abban levont következtetés, miszerint a rendkívüli felmondás indokolása valós, és alátámasztja az azonnali hatályú munkaviszony megszüntetést.

Az alperes indítványozta, hogy amennyiben a másodfokú ítélet hatályában nem tartható fenn, akkor azt a Kúria „akként változtassa meg”, hogy az elsőfokú ítéletet a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján „helyezze hatályon kívül, és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára”. Érvelése szerint a másodfokú ítélet felperes kérelme szerinti megváltoztatására nincs mód tekintettel az alperes fellebbezésében foglaltakra, amely az elsőfokú bíróság ügy érdemét érintő eljárási szabálysértéseire hivatkozott.

A felperes az észrevételeiben a felülvizsgálati ellenkérelem „elutasítását”, és a felülvizsgálati kérelemben foglaltaknak történő „helyt adást” indítványozta. Hivatkozása szerint az alperes felülvizsgálati kérelmet és csatlakozó felülvizsgálati kérelmet sem terjesztett elő, így a Pp. 273. § (6) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 244. § rendelkezései szerint ellenkérelemben nem kérheti a korábbi bírósági döntés megváltoztatását, vagy hatályon kívül helyezését.

A Kúria megállapította, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmének kézhez vételét követő nyolc napon belül előterjesztett

ellenkérelemben foglalt felperesi indítvány nem minősül a Pp. 273. § (6) bekezdése szerinti csatlakozó felülvizsgálati kérelemnek, mert az alperes felülvizsgálati kérelem előterjesztésére nem volt jogosult a Pp. 271. § (1) bekezdés b) pontja alapján. Az alperes előadásával arra mutatott rá, hogy a felülvizsgálati kérelem megalapozottsága esetén a Kúriának a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével új eljárás lefolytatását és új határozat hozatalát kell elrendelnie, mert a fellebbezéseket teljes körűen a törvényszék nem bírálta el, csak a jogalapról döntött.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A felülvizsgálati eljárásban a rendkívüli felmondásnak már csak azon indokát kellett vizsgálni, hogy a felperes tanúsított-e olyan magatartást, amellyel „rávette S.L.-t és dr. K.L.-t, hogy elhagyják a céget, és az alperes versenytársánál létesítsenek munkavégzésre irányuló jogviszonyt, továbbá hogy V.J.-nak (és a csapat más tagjainak) is ajánlotta, hogy csatlakozzanak a cég versenytársához”.

Alaptalanul hivatkozott a felperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 206. § (1) bekezdés megsértésére, nem volt ugyanis a törvényszék részéről megállapítható a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése.

A törvényszék helytállóan mutatott rá arra, hogy a felperes V.J. meghallgatásán jelen volt, nyilatkozatára észrevételt nem tett, így nem hivatkozott elfogultságára sem, továbbá nem tett észrevételt azon kijelentésére, miszerint az is elhangzott, hogy „nincs jövő ennél a cégnél, mármint a C-nál” (jegyzőkönyv, 4. oldal 1., 2., és 3. bekezdés). Ezért a felülvizsgálati eljárásban alappal nem sérelmezheti e kijelentés figyelembe vételét a bizonyítékok értékelése során.

V.J. és W.M. tanú egyaránt emlékezett a felperes részéről olyan kijelentésre, miszerint a S-nál a többiekre is számítanak: V.J. szerint „...mi is a későbbiekben csatlakozni fogunk” (jegyzőkönyv. 3. oldal 3. bekezdés), „...először ők mennek el hárman, azután mi is követjük őket” (3. oldal 5. bekezdés); W.M. szerint „...arról számolt be, hogy egyébként elképzelhető, hogy majd mindenkire szükség lesz ennél a cégnél ...” (5. oldal 6. bekezdés), „...konkrétan az hangzott el, hogy ha létrejön ez a megállapodás, akkor mindenkire szükség lesz” (6. oldal 1. bekezdés). Ezért okszerű a törvényszék következtetése, miszerint a felperes egy másik munkáltatónál, az alperessel azonos tevékenységet folytató cégnél való munkavégzési lehetőséget vázolt fel.

A felperes magatartásának értékelésénél annak nincs döntő jelentősége, hogy a nyilatkozat megtételekor a S.H. Kft. bejegyzése még nem történt meg. Az i. S. cég ugyanis nem vitatottan ekkor már létezett, a felek és az alperes munkavállalói által is ismerten vegyiáru nagykereskedelemmel foglalkoztatott. Az alperes gazdasági érdekeit tehát sértette az, hogyha az alkalmazottai vele megegyező gazdasági tevékenységet folytató cégnél és nem nála végeznek munkát.

Ilyen munkavállalóként nevezte meg a felperes W.M. és V.J. tanúk szerint S.L.-t és dr. K.L.-t, akik közül előbbi nem is vitatta, hogy kívánt e munkalehetőséggel élni. Mindkét esetben a felperes részéről ennek érdekében történő ráhatást az események időbeliségét is helyesen értékelve tárta fel a törvényszék, a következtetéseit részletesen és a bizonyítékok helyes értékelésével megindokolta (Pp.206.§ (1) bekezdés, 221.§ (1) bekezdés).

Alaptalan a felperes érvelése, miszerint a rendkívüli felmondásban nem szereplő indokot vizsgált a törvényszék. Az intézkedésben megnevezett kötelezettségszegés értékelésénél vette ugyanis figyelembe azt, hogy arra még a munkaviszony fennállta alatt, a felperes mint a beosztottjai felett munkáltatói jogkört gyakorló vezető részéről, az alperessel konkurens cég érdekében került sor, amely felrótt magatartás két esetben eredményre is vezetett.

A kötelezettségszegés súlyának értékelésekor helytállóan hívta fel a felperes által megszegett kötelezettségeket [Mt. 3. § (1), (5) bekezdés, 6. § (1) bekezdés] A minősített kötelezettségszegés mérlegelésekor is helytállóan emelte ki a bírói gyakorlatnak megfelelően a felperes beosztását, munkaszervezetben elfoglalt helyét. Ezért helytállóan ítélte a rendkívüli felmondást megalapozó kötelezettségszegésként a felperes azon magatartását, amelynek hatására a két munkavállaló azonos időpontban kezdeményezte az addig (minden nehézség és probléma ellenére) fenntartott munkaviszony megszüntetését annak érdekében, hogy egy alperesi versenytársnál végezzenek a jövőben munkát.

A törvényszék mérlegelése megfelelt a Pp. 206. § (1) bekezdésének, mert a felek előadásának, és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetésén alapult, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és meggyőződése szerint bírálta el eleget téve a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének is.

Jogszerű a következtetése, miszerint azzal, hogy a felperes tájékoztatta a beosztottait a S-cégnél meglévő munkalehetőségről, ott egyikük érdekében el is járt, majd ezt követően vele együtt két munkavállaló elhagyta az alperest és a S-hoz csatlakoztak annak m. tevékenysége indulásakor (hiszen a két fő felmondási idejének lejártakor a S.H. Kft. M-n már bejegyzett cég volt) a felperes a munkáltató irányába vezetőként az együttműködési kötelezettségét

megszegte, és a munkáltatója jogos gazdasági érdekeit is sértette.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a pervesztes felperest az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján, míg a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján köteles viselni.

Budapest, 2016. február 24.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

Nné

tisztviselő